la humanitat

Any IV — Núm. 829 — Preu: 10 cèntims

Fundador: LLUIS COMPANYS

Barcelona, dimarts, 10 de Juliol del 1934

EL TEMPS. — Domina bon temps, amb cel serè i vents fluixos de direcció variable.

La temperatura màxima a Tremp, fou de 36 graus, i la mínima a Núria i Estangento, de 12 graus.

Cabdal del Segre a Camarasa, 44 metres cúbics per segon.

Cabdal del Noguera a Tremp, 25 metres cúbics per segon.

AHIR...

El Consell de Govern de la Generalitat aprovà trenta articles del Reglament per a l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu

Miquel Badia és nomenat, amb caràcter efectiu, per al càrrec de Cap Superior dels Serveis d'Ordre Públic que ocupava interinament

Altres acords.-Unes importants manifestacions del conseller interí de Governació

Com cada dilluns es reuní ahir el Consell de Govern de la Generalitat a les sis de la tarda. A quarts de nou, el conseller interí de Governació senyor Josep Dencàs sortí de la reunió per tal de donar compte als informadors de l'acordat.

Ha estat aprovat un Decret de Governació — digué — referent a l'assenyalament de la Guàrdia Civil, assenyalant, com a zona de vigilància, la perifèria de la ciutat i un anex del pla de construcció de casernes, realitzant una operació de crèdit que permetrà amb la mateixa quantitat que es despèn per lloguers, pagar els interessos i amortitzar el capital que s'hi empri.

S'ha aprovat també, una ordre de Governació obrint un concurs per a la provisió de les places de director i professorat de l'Escola de Policia, en virtut d'un Decret de reorganització que ha estat aprovat anteriorment.

En altre Decret, en relació amb la unificació administrativa de la Guàrdia Civil.

Un altre, nomenant com a efectiu en el càrrec de cap superior dels Serveis d'Ordre Públic, el senyor Miquel Badia, que ja ocupava aquest lloc amb caràcter d'interí.

De Sanitat, ha estat aprovat un Decret i el Reglament referent a mesures a prendre a les platjes per tal d'evitar tota mena d'accidents.

També ha estat aprovat un altre Decret referent a la reglamentació del personal sanitari i la forma de proveir les places que quedin vacants.

De Justícia i Dret, el senyor Conseller llegí l'articulat del Reglament per a l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu, del Reglament del qual han estat aprovats una trentena d'articles que són els que precedeixen el capítol dit de «Millores»

S'aprovà també, d'aquest Departament, un Decret autoritzant el conseller de Justícia per a presentar dos projectes de Llei de curatella i pàtria potestad.

També s'aprovà un projecte de Llei de Finances i Sanitat, facultant a la Junta Administrativa de l'Hospital Clínic una operació de crèdit amb el concurs de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, per a normalitzar la marxa econòmica de l'esmentat establiment.

De Governació i Finances, s'ha aprovat un Decret organitzant una Oficina d'Enllaç Administratiu de les forces de la Guàrdia Civil, al servei de la Generalitat de Catalunya.

També fou aprovat un Decret de Finances sobre designació d'Habilitats Pagadors amb objecte d'facilitar les operacions de Tresorería, en allò que es refereix al pagament de personal, donat el volum que van adquirint aquestes operacions, amb el traspàs de serveis.

El conseller de Finances manifestà que amb l'aprovació del nou Pressupost havia desaparegut l'inconvenient que obligà a suspendre al començament d'aquest Govern, els concursos anunciats per l'anterior i, en conseqüència, el Consell ha acordat que puguin ésser novament convocats aquells concursos i que les provisions de places i ascensos, es facin d'acord amb les regles pressupostàries i amb unitat de criteri en totes els Departaments, al qual efecte, totes les propostes que calgui fer, seran dutes pels respectius conseller a un dels pròxims Consells.

El conseller de Finances també donà compte de la situació en què es troben els traspassos de serveis i valoracions de la Comissió Mixta i de la publicació al «Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya», del ratificat a Museus, Arxius i Biblioteques, així com del de Ports, a la «Gaceta». El Consell ha deliberat extensament sobre aquestes qüestions i ha acordat que per part dels consellers i la representació de la Generalitat a la Comissió Mixta, s'activi la tramitació dels traspassos i les valoracions pendents.»

El senyor Dencàs digué en acabar, que en aquells moments, el conseller de Treball donava compte de petits conflictes que s'havien produït, com epíleg de la vaga de contramestres.

Un periodista afirmà que tenia notícies segons les quals la guàrdia civil havia disparat trets contra els rabassaires de l'Ordal, a la qual cosa respongué el doctor Dencàs que no en tenia coneixement, i que si fos cert que s'havia abusat de l'autoritat faria que fossin preses les convenients mesures, per tal que les extralimitacions fossin castigades amb el màxim de rigor.

—La guàrdia civil — afegí — no pot usar procediments de violència, ja que tenen ordres meves en aquest sentit. Es per aquest objecte que, sempre que es produeix un conflicte social, tot el sistema de trànsit de guàrdies d'assalt, ja que les armes que usen, encara que produeixin senyals, no són de la importància de les de la guàrdia civil. No produeixen les víctimes del mauser. No vull que metrallin el poble.

A continuació digué el doctor Dencàs, a preguntes d'un periodista, que no era cert el que s'havia dit que la sorra de la platja de Barcelona estava infectada, i que, el que ocorria era que no s'havia pogut encara, fer que les algües residuals que s'aboques a la mar i al lloc on es banyen milers de persones, siguin esterilitzades abans.

SENSE UNA GOTA DE LLASTIMA

POBRE CAMBO!

Recollim sobre la marxa, com un document definitiu de la capacitat de cinisme i de rancúnia dels dirigents de «Lliga Catalana», el manifest que l'organització patrocinada per Francesc Cambó acaba de fer públic.

Ens manca temps per a impugnar l'indecorós document en l'extensió i en el detall que caldria. Potser tampoc no val la pena. Es tan idiota l'argumentació que concedir-li massa beligerància seria donar-li una classe que no té. Es de doldre, només, que un nom com el de Raimon d'Abadal — que els catalans ens haviem acostumat a considerar amb el respecte a un patriota — sigui un manifest així. Fa pena veure el nom de qui sabé ésser President de l'assemblea de Parlamentaris al peu d'unes paraules de cinisme, de traïció, de compra-venda, com les paraules del document de referència.

Podria signar-lo Cambó. Ho comprendrem. Aleshores estaria en caràcter. Aleshores tot s'explicaria perfectament. Només la imaginació insensata d'un frenètic i d'un malalt com Francesc Cambó — gran fracassat en aquesta baixa aventura política del govern Samper - Gil Robles — podia concebre un document semblant i podia posar-hi la signatura al peu. Però Raimon d'Abadal, no. Després d'una vida de dignitat i de patriotisme, quan els anys i la lluita han posat neu als cabells i serenitat als ulls, no pot caure's en la culpa de fallida i de claudicació a tot el que ha estat orientació senyera d'una actitud i clara gallardia d'una convicció. Ens dol, per Raimon d'Abadal.

Però allà ell. Quan els homes fallen així, no pot importar-nos massa el passat. I encara menys quan hi ha, com ara, una voluntària prestació a donar un nom per a cobrir la manera de coratge cívic dels qui no han tingut valor per signar, dels incapaços de donar la cara davant les multituds i respondre de la traïció que acaben de realitzar.

Molt bé, senyor Cambó. Aquest manifest li mancava al poble de Catalunya — aquest poble una part del qual ha cregut sincerament que Cambó era alguna cosa seriosa en la vida política — per a jutjar definitivament la fallida, d'un insensat a qui res no han ensenyat les tremendes lliçons de trenta anys d'actuació pública.

Ara, heu-vos-el ací, despullat, nu davant l'opinió pública. Tota la rancúnia, tota la misèria del fracassat es mostra a plena llum. Hi ha un rar complex d'ira, d'odi, de despit, d'error monstruós, en aquestes paraules definitives del pobre líder sense veu i sense talent. Hi ha com un tràgic debatre's en el buit, a l'acabament d'unes forces en liquidació, que spuren ja el màxim de resistència.

Es ja l'odi a tot, només perquè no ha estat aconseguit per ell. Es ja el frenesí de veure que tot s'escapa de les mans, en la impotència definitiva d'aquells en els quals el poble ha deixat de creure.

Pobre Cambó, amb els ulls desorbitats i les mans crispades! Ja no es troba altre argument que l'injuria, ni altra controvèrsia que la difamació. Estat de guerra, demanava, contra Catalunya, en la intriga d'aquests dies darrers de Madrid. Ell, el català, el polític en qui Catalunya confià en algun moment històric! Però ni les dretes pogueren escoltar la vilesa. La prudència superava la folla ceguera del conseller.

Ara, heu-vos-el ací, inspirador d'un manifest fals de dalt a baix, absurd del començament al final, inspirat únicament per la ira i dictat exclusivament per l'amargura d'una derrota inexorable.

Segons el document, la Generalitat de Catalunya, i les esquerres catalanes, són RESPONSABLES de l'autonomia del nostre poble, del republicanisme del nostre poble, de la digna actitud del nostre poble, de la garantia del nostre poble per a un futur de llibertat i de dignitat. «Esgarrifa la inconsciència — diu el document cambonià — amb la qual els homes i el partit que governen la Generalitat deixen proclamar i proclamen que Catalunya és el bastió de la República esquerrana.»

El qui ha redactat un paràgraf així és, primer, un mal català, i, segon, un enemic de la República. O un foll. Ja no sabem en quina de les dues classificacions polítiques hem de considerar Francesc Cambó. Quan se l'ha vist i se l'ha escoltat al Parlament de Madrid, el classificaríem a la primera. Però quan es pensa en les prèdiques de la seva vida, pot incloure-se'l en la segona. Sigui com sigui, en definitiva, el millor que podem fer, el que fem avui, és arronçar-nos d'espatlles davant la pobre figura del fracassat, i dedicar-li el gest més expressiu, més categòric, més desconsiderat, del nostre menyspreu.

No mereix ni l'expressió de la nostra llàstima.

ENCARA QUEDEN PER COMPLIR COMPROMISOS ALS MONARQUICS

"Heraldo" diu que el Govern presidit per Gil Robles donarà l'amnistia als Borbons i que pujarà al tron l'ex-infant Joan

Madrid, 9. — «Heraldo de Madrid» en unes notes polítiques diu que, a desgrat de les declaracions del senyor Gil Robles, els monàrquics no han complit encara amb els seus mutus compromisos electorals.

Assegura el periòdic que al Cercle de Belles Arts, parlant un destacat tradicionalista, amb un cap de l'Exèrcit, que havia estat gentil home d'Alfons, li deia que el Govern majoritari presidit per Gil Robles, donaria l'amnistia a la família Borbònica, per tal que pogués pujar al tron l'Infant Joan.

El periòdic afegeix que existeix una extensa conjura monàrquica en la qual apareixen com a elements compresos i com a forces de xoc, Renovación Española, tradicionalistes i Falange Española; però que és dins d'Acció Popular on està l'arxiu de certes forces polítiques.

També diu el periòdic que la visita que féu al President de la República el senyor Martínez Barrio, no serà la darrera que rebrà el cap de l'Estat per part dels republicans.

Pregunta també quina importància té, políticament, el viatge del President de les Corts a Londres, i recull el rumor, ja recollit per altres diaris en altres ocasions, que el Nunci de Sa Santedat, Monsenyor Tedeschini, marxés a Roma i restés al Vaticà com a Cardenal del Sacre Collegi.

UN MANIFEST DE LA LLIGA

Cambó explica la seva traïció

«Lliga Catalana» ha fet public un extens manifest que signa, per delegació de Cambó, el senyor Raimon d'Abadal, el mateix que compareguè al Parlament català en la historica sessió del 12 de juny en representació dels desertors del seu partit.

No anem a transcriure el manifest, naturalment. Per a menesters semblants ja hi ha «La Veu», «Diario de Barcelona», «El Correo Catalán» i «El Debate».

El manifest explica les gestions del senyor Cambó per tal d'aconseguir que el Govern Samper recorregués contra la Llei de Contractes de Conreu. La història és ja coneguda, i no val la pena d'insistir-hi. A continuació es dedica a injuriar les esquerres que governen Catalunya. Només oblida el manifest que en la reunió celebrada a Madrid per Samper Gil Robles, Cambó i Martínez de Velasco, el líder de la Lliga acusà a Samper com a primer responsable de l'estat de coses creat a Catalunya per la «debilitats de no haver-hi decretat l'estat de guerra des del primer moment. Aquest petit detall no es consigna en el manifest del senyor Cambó, ten explícit en quant a la resta d'intrigues polítiques destinades a destruir la Generalitat catalana.

La resta, són retalls d'articles de «La Veu», molt divertits. El «puzzle» seria fins i tot distret, si no es tractés de gent nascuda a Catalunya i que es dedica, com a professió, a la iniqua, baixa, canallesca feina de vendre la dignitat política a qui millor la pagui.

Els estudiants de L'Havana tenen la ciutat en contínua alarma

Havana, 9. — A desgrat de les extraordinàries precaucions preses, l'agitació dels estudiants fou ahir intensa. Hi han hagut 6 ferits i 14 detinguts. Els terroristes pogueren resistir contra la policia durant tota la nit. Esclataren cinc bombes i sentse esclatà en foren trobades cinc més. Els terroristes llançaren ampolles amb líquid inflamable a nombroses farmàcies. Han estat detingut quaranta estudiants comunistes.

En acomiadar-se dels periodistes digué que el Decret signat darrerament en el sentit que les algües minero-medicinals que es consumen a Catalunya portin l'etiqueta en la nostra llengua, havia estat acompanyat, amb satisfacció, per diverses empreses, entre les quals hi ha la d'una de les algües de Caldes de Malavella, que té més venda a Catalunya.

UN GRAN ACTE DE COMPANYONIA

L'aniversari de LA HUMANITAT, diari del matí

Diumenge, a la nit, el personal de Redacció, Administració i Tallers de LA HUMANITAT va celebrar amb una simpàtica festa de companyonia el primer aniversari de la seva publicació com a diari del matí. Al restaurant «Porta Coeli», situat a la punta de l'Escullera, s'hi aplegaren 115 comensals, entre els quals s'hi comptaven nombroses dames. No cal dir que l'àpat, exquisidament servit, va transcórrer dins un bell ambient de camaradería, palesant-se en tots els assistents la satisfacció de poder celebrar una data tan afalagadora.

Els invitats foren trasladats al pintoresc i fresquíssim lloc on va celebrar-se la festa, en còmodes canoes automòbils.

A l'aire lliure, cara al mar, s'instal·laren les taules, ocupant seient a la destinada a la presidència, el gerent i diputat a Corts del Parlament de la República, senyor Tomàs i Piera, amb la seva esposa; el nostre Director i Conseller regidor, senyor Josep Maria Massip, amb la seva esposa; el nostre Administrador, senyor Manuel Companys; el distingit col·laborador i diputat al Parlament de Catalunya, senyor Rovira i Virgili; el membre del Consell d'Administració d'Editorial Llibertat, senyor Batlle, amb la seva esposa; el diputat al Parlament de Catalunya i secretari del partit d'Esquerra, senyor Tauler; el vice-president de l'Assemblea Municipal, senyor Carbonell; el redactor en cap de LA HUMANITAT, senyor Aymamí, i el Director de «La Campana de Gràcia», senyor Rué Dalmau i senyora.

Com a nota curiosa cal esmentar que totes les targes del menú foren ilustrades a mà pels nostres dibuixants. Moltes d'elles resultaren veritables obres d'art i un bell recordatori de tan simpàtica festa. S'encarregaren d'aquesta tasca els dibuixants senyors Bartoli, Roqueta, Robert, Nello, Alloza, Prat i Santsalvador.

Els vins, exquisits, foren subministrats per la casa Antoni Soteras, i el xampany, fou de l'acreditada marca «Freixenet», qualitat Plus Ultra.

A l'hora del xampany feren ús de la paraula els senyors Rué Dalmau, Queralt, Francès, Aymamí, Batlle i Tauler, els quals feren remarcar la importància de l'acte, celebració de l'èxit d'un diari que escampa arreu els ideals d'esquerra i de catalanitat, fent vots per a poder celebrar altres aniversaris amb la mateixa satisfacció.

El senyor Rovira i Virgili, en un abrandat parlament, glossà la missió que a LA HUMANITAT està encomanada, expressant la seva confiança que l'èxit obtingut es deu al fet de treballar-hi tots, redactors, personal de tallers i administració i agents de venda i propaganda, d'una manera cordial, emprant tots els seus esforços en pro del triomf dels ideals. Es felicità de veure aplegats entorn d'aquella taula els intel·lectuals i els representants de l'Empresa amb els obrers, unió que constitueix el secret de la força del diari.

Seguidament féu ús de la paraula el senyor Manuel Companys, per tal de regraciar a tots els que han posat el seu esforç al servei del diari, la seva intel·lectuals col·laboració, i de sitjar que l'any vinent la festa pugui repetir-se amb la mateixa joia.

El nostre director, senyor Massip, el segui en ús de paraula, mostrant la seva satisfacció per l'acte que es realitzava, acte ple de cordialitat i veritable companyonia, en el qual tots els que han contribuït a l'èxit de LA HUMANITAT, diari del matí, palesaven el desig de seguir aportant el seu esforç per tal d'arribar més enllà encara. Féu extensiu el seu agraïment a altres elements modestos que contribueixen, també, amb el seu treball, a l'èxit de l'empresa, i acabà expressant seu optimisme pe ra l'esdevenidor.

Clogué els parlaments el senyor Tomàs i Piera, el qual agraí l'efficaç col·laboració de tots els presents, a la qual deu LA HUMANITAT el seu èxit. Adreçà unes sentides paraules al gran absent, el fundador i inspirador del diari, Lluís Companys — el nom del qual fou saludat per tots els presents amb una ovació, a pet dret, que durà bona estona —, anima de LA HUMANITAT i ànima de Catalunya.

Acabà el senyor Tomàs i Piera el seu parlament amb eloqüents i arauies plenes d'optimisme.

Tots els oradors foren xardorosament aplaudits.

S'adheriren a l'acte els diputats al Parlament de la República senyors Matial i Sunyol i Garriga, el del Parlament de Catalunya senyor Soler i Bru i el membre del Consell del diari senyor Grau Jassans.

També tramèt la seva adhesió a l'acte, dolguent-se de no poder assistir-hi, el President de la Generalitat i fundador del nostre diari, senyor Lluís Companys.

Acabat l'àpat, l'orquestrina «Gold of New - York», integrada en part per operaris dels nostres tallers, descabellà un programa de balls que fou molt ben rebut per la gent jove. Això féu que l'agradable festa es perllongués fins ja ben avançada la matinada.

L'Administració del nostre diari contribuí al millor resultament de la festa regalant els vins i xampany, d'excel·lent qualitat, que en l'àpat es consumiren, així com també uns caboroso cigars.

Amb joia i orgull constatem l'èxit d'aquesta festa de companyonia, que palesa l'íntima compenetració que uneix a tots els qui en la confecció de LA HUMANITAT esmercen els seus esforços.

Un aspecte de la terrassa de «Porta Coeli» — ambient democràtic de cara a la mar — durant el sopar Commemoratiu (Foto, Puig Farran)

EL DIUMENGE, A GELIDA

Es donat el nom de Lluís Companys a un carrer de la vila

Un bell discurs del senyor Gassol

El diumenge a la tarda, tingué lloc a Gelida l'acte de donar el nom del President de la Generalitat, senyor Lluís Companys, al principal carrer de la barriada de Sant Salvador, de l'esmentada vila de Gelida.

Amb aquest motiu es trasladaren a Gelida nombroses representacions de Centres d'Esquerra de les poblacions veines, entre les quals esmentarem Martorell, Sant Sadurní d'Anoia, Castellví, El Puig, Sant Joan, Sant Esteve, etc.

La majoria d'aquestes representacions eren portadores de banderes catalanes.

A l'entrada de la barriada de Sant Salvador figurava un cartell de salutació als representants del Govern català. Gairebé totes les cases d'aquest sector de Gelida, un xic allunyat del centre de la vila apareixien exornades amb banderes. També n'hi havia una de monumental a l'entrada de la barriada.

A les sis arribà a Gelida el conseller de Cultura, senyor Gassol, junt amb el diputat al Parlament Català senyor Armendares, i la propagandista d'Esquerra, senyoreta Bargalló.

Els donaren la benvinguda l'alcalde de Gelida, senyor Bertran; el president del centre d'Esquerra de la vila, senyor Ferrer, i els directius d'Esquerra, senyors Pinyol i Milà.

El public, nombrosissim, dedicà al representant del Govern català una llarga i xardorosa ovació, mentre una orquestra interpretava l'himne nacional.

El senyor Gassol procedí seguidament — enmig de grans aplaudiments — a descobrir la placa que dóna el nom de Lluís Companys a un carrer de la població.

A continuació l'alcalde, senyor Bertran, adreçà la paraula al públic.

(Continua a la pàgina 7.ª)

L'ex-marquès de Camps ordena als seus súbdits d'Ordal robin les garbes dels rabassaires i la guàrdia civil els protegeix

El passat diumenge, al poble d'Ordal, succeí un lamentable fet que, gràcies a la serena intervenció de les autoritats locals, no acabà en un dia de dol.

L'ex-marquès de Camps posseeix una extensió de terreny que, des de fa un feix d'anys la vénen cultivant uns seixanta rabassaires, pels pactes contractuals de fruits. Tots els rabassaires, sense cap excepció,

(Continua a la pàgina 7.ª)

AUTES DE FE

Els feixistes espanyols contra LA HUMANITAT

Un dels nostres corresponsals administratius de fora de Catalunya — el nom i residència del qual no volem donar per no posar en perill la seva integritat personal —, ens escriu entre altres coses, fent referència al nostre diari:

«...he tenido que renunciar a exponerlo al público. Elementos fascistas cometen con él actos de sabotaje y ya lo han quemado dos veces, amenazando quemar también el puesto de venta.»

Es clar que sentim, pel nostre corresponsal, aquesta actitud dels feixistes, però no cal dir com ens plau provocar les tres d'aquella genteta que sota un Govern que es diu republicà manen i disposen, amenacen i atropellen sense que ningú no els digui res.

Per altra part, que passi això, no és cap sorpresa per a nosaltres.

POLITICA I SABATERIA

ELS PEUS I LES ANIMES

¡Quina subtilesa la dels escriptors unitaris d'Espanya! Ara el senyor Josep Maria Salaverria, basc castellanitzat i dispèptic, ha trobat una relació transcendental entre els peus i el patriotisme, entre el llustre de les sabates i la energia patriòtica.

Es còmic, més que no pas tràgic, l'article que amb l'epígraf «El ideal en la punta de los piés», ha publicat a «A B C», de Madrid, el senyor Salaverria. Amb ironia feixuga, l'articulista comença preguntant: «¿Habrá desembarcado ya en España el primer limpiabotas?» Segons el senyor Salaverria, els meridionals i, entre ells, els espanyols, es preocupen massa de la lluissor de les sabates.... Declara — oh xifra reveladora! — que actualment a la Porta del Sol madrilenya hi ha un centenar de cirabotes...

* * *

Per a una crònica lleugera, el tema no està del tot malament. Però caldria que el tractés un humorista, i l'aspre collaborador d'«A B C» no ho és pas. Ell, per a fer la seva feina, relaciona treballosament la qüestió de les sabates amb l'actual conflicte — o el que sigui — entre el Govern de Barcelona i el de Madrid.

Diu que els negocis van malament, que manca feina, que «Catalunya hace lo que se le antoja»; però que mai no s'ha conegut tants de cirabotes, ni mai s'han preocupat tant els espanyols de la pulcritud del calçat. Tots els comerços i indústries viuen arruïnats o difícilment, assegura; però cada dia augmenta més el nombre de sabateries. Els peus i les sabates prenen cada dia més importància a Espanya. El millor elogi a una noia graciosa és aquest: «Vaya una mujer pisando...»

Tot això entristeix més encara al sempre trist senyor Salaverria. Contra el «pisar bonito» que és allò que segons ell interessa massa als espanyols, els pobles han de «pisar fuerte». Per altra part, recomana una major preocupació del cap — cosa molt enraonada — i fins de l'estómac. «El hombre debe cuidar su frente. Cuidarse de llevarla arguida, honrosa y valerosa. Que ningún «escamoto», o cosa por el estilo, pueda afrentarla.» Ja poden veure els nostres lectors per on surten els «escamots».

* * *

Conclusió del senyor Salaverria, que en els temps durs en què estem i en els que aniran venint, la cosa essencial és «pisar fuerte», i que l'esdevenidor serà per als pobles que trepitgin amb més força. L'hora del xarol, afirma sentenciosament, s'allunya molt de nosaltres.

Si que tenen transcendència el llustre del calçat i el cop de taló... Nosaltres, però, posarem a suposar que si els pobles nòrdics, com observa el senyor Salaverria, no es preocupen tant de la llustor de les sabates i no tenen cirabotes, contràriament al que passa als pobles meridionals, això és degut, senzillament, al fet que a la banda del nord no hi ha tanta pols.

Més val, per tant, no barrejar la qüestió del llustre amb la psicologia nacional i amb el conflicte de Catalunya. ¿Es que ara es vol inaugurar a Espanya una política de sabateria?

A. ROVIRA I VIRGILI